

saa vidt jeg forstaaer, den højtærede Forsvarsminister vil acceptere. Vi har allerede her haft foreliggende Beviser for, at disse Elementer aldeles ikke vil føle sig tilfredsstillende hermed. Vi vilde altsaa naa det samme med vore Ændringsforslag. Faktisk taget blev imidlertid Forholdet det, at enten maatte vi gaa ind paa de Ændringsforslag, som nu hele Udvalget har stillet, eller ogsaa vilde der, hvis vi kunde faa Flertallet med os, ikke komme nogen Lov. Saa var altsaa Spørgsmaalet, om denne Lov er saa vigtig, at det for at opnaa den overhovedet er værd at gøre nogen Indrømmelse. Dette Spørgsmaal tror jeg maa besvares med Ja. Lovforslaget lovfæster nærmest det, som hidtil har været praktiseret, og det maa dog antages at være bedre, at det praktiseres paa Grundlag af en Lov end blot ved administrative Foranstaltninger.

Hvad der ogsaa bevægede os til at gaa med til Flertallets Forslag, er den store Vægt, vi lægger paa det, som Flertallet har foreslaaet, at Sagen skal sortere under Forsvarsministeren og administreres af ham i Stedet for, som Lovforslaget foreslaar, at administreres af Indenrigsministeren. — Mellem de Ændringsforslag, som er stillede, er der et, der fra vor Side, i alt Fald fra min Side, lægges særlig Vægt paa, det er det lille Ændringsforslag til § 1, hvorefter det kan gøres til Genstand for objektiv Undersøgelse, hvorvidt de Samvittighedsgrunde, vedkommende anfører, virkelig har nogen Alvor bag sig. Der er allerede under første Behandling gjort opmærksom paa, at dette var et Moment, der efter vor Mening maatte tages en Del Hensyn til. Naturligvis kan man ikke godt undersøge Folks Samvittigheder, men ofte fremtræder saadanne Fordringer paa en saadan Maade, at enhver Domstol kan skønne, at der ikke ligger nogen virkelig Samvittighedsgrund bag. En Bølle, som den ene Dag gaar ud paa Gaden og overfalder sagesløse Personer og næste Dag udtaler, at hans Samvittighed er blevet saa ømtaalig, at han ikke kan udføre noget Arbejde for Fædrelandets Sag, vil neppe blive taget alvorlig. At netop dette Moment blev indført, lagde vi en ganske betydelig Vægt paa.

Som Ændringsforslagene derefter foreligger, har vi, som sagt, i Udvalget alle ment, at vi burde slutte os til dem, og at vi ogsaa for Sagens egen Skyld gjorde rigtigst deri. Jeg vil derfor anbefale mine Meningsfæller at stemme for Ændringsforslagene og derefter for selve Lovfor-

slaget og dets Overgang til tredje Behandling.

Lewinsky: Det vilde for mig have været mere tilfredsstillende, om man var enedes om den Affattelse, i hvilken Lovforslaget er forelagt her i Tinget, da Hovedsagen dog er, at Folk for Fremtiden ikke skal kunne tvinges til mod deres Samvittighed at gøre Militærtjeneste. Endskønt jeg altsaa vilde have foretrukket, at Sagen fremdeles skulde sortere under Indenrigsministeren, og at Forsvarsministeren blev holdt mere i Baggrunden, har jeg dog kunnet gaa med til at indstille de foreliggende Ændringsforslag til Vedtagelse for derigennem at faa gennemført en Lov, der for Fremtiden hindrer os i at komme ind i de Forhold, hvorunder vi nu lever, hvor vi ikke sjælden ser Folk blive sat i Fængsel for at tvinges til at udføre Ting, der er deres Samvittighed imod. Ud fra den Betragtning, at det, det i Realiteten gælder om, er, at den Fritagelse for Militærtjeneste, som her er Tale om, gennemføres, har jeg kunnet gaa med til de stillede Ændringsforslag.

la Cour: Jeg havde hellere ønsket, at det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) havde fastholdt sine Mindretalsforslag. Hvis de var blevet vedtaget, havde der været mere Mening i hele Loven. Jeg kan ikke billige den Affattelse, den har faaet i Øjeblikket, men jeg vil gøre et lille Spørgsmaal, og det er: Der er jo her talt om Fængselsstraf for dem, der ikke vil underkaste sig det civile Arbejde. Er det Meningen, at de, dersom de faar i Sinde at ville underkaste sig Sultekur, skal kunne blive fritaget paa Grund af den Sultekur, de stiller an med? Det var dog herligt at vide, hvorvidt man vilde føre det igennem, at de virkelig fik en Fængselsstraf, som de ikke kunde unddrage sig ved at erklære: Vi vil ingen Næring tage til os, saa længe vi sidder i Fængsel.

Niels Rasmussen: Jeg vil slutte mig til det ærede 6te Medlem for 9de Kreds (la Cour) med Hensyn til min Afstemning over disse Ændringsforslag. Jeg kan ikke stemme derfor og vil for øvrigt forbeholde mig min Stilling til Sagen til tredje Behandling.

Forsvarsministeren (P. Munch): Jeg har al mulig Grund til at udtale min Tilfredshed med den Udvikling, som Forhandlingerne om dette Lovforslag nu har taget.